

בעניין:

אלורידאן ואח' _____

ע"י ב"כ עוה"ד עביר ג'ובראן ואח'
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

מפקד המשטרה הצבאית החוקרת ואח'

ע"י פרקליטות המדינה

רח' סלאח אלדין 29

ירושלים

המשיבים

הודעה מטעם העותרים

העותרים מתכבדים להגיש הודעה מטעמם, כדלקמן:

העותרים יבקשו כי בית המשפט הנכבד יוציא צו על תנאי כמבוקש בעתירה, ויקבע דיון בעתירה בהקדם.

1. עניינה של העתירה במדיניות העיכוב המתמשכת של המשיבים, בהעברת חומרי חקירת מצ"ח לידי קורבנות עבירה או משפחותיהם. בעתירה התבקשו מספר סעדים: ראשית, להעביר את חומרי החקירה לידי העותרים 1-10 ללא קשר לשאלה האם תלויה ועומדת תביעה אזרחית בעניינם. שנית, לחשוף את הפרקטיקה או הנוהל הנוגע לשיתוף הפעולה בין רשויות מצ"ח לבין פרקליטות מחוז ת"א, ומעורבותה של פרקליטות מחוז ת"א במניעת העברת חומר החקירה לעותרים 6-7 והעותרים 9-10.

בנוסף, ביקשו העותרים כי יגובש נוהל ברור למסירת חומרים מחקירות מצ"ח למתלוננים ולקורבנות העבירה אשר החקירה בעניינם הסתיימה, תוך פרק זמן סביר מיום סיום החקירה, זאת ללא קשר לקיומו של הליך אזרחי, או כוונה לפנייה להליך אזרחי עתידי.

2. התגובה מחולקת לשני חלקים. החלק הראשון, יתייחס לתיקים או לעותרים שאין בעניינם תביעה אזרחית תלויה ועומדת; והחלק השני יתייחס לאלו שתלויה ועומדת בעניינם תביעה אזרחית.

חלק ראשון: תיקים בהם אין תביעה אזרחית תלויה ועומדת

3. בתגובה המקדמית מטעם המשיבים, אשר הוגשה לבית המשפט הנכבד ביום 23.7.08, נמסר כי המשיבים אינם מתנגדים להעברת חומרי החקירה בעניינם של העותרים 1-8,

בכפוף לבדיקה של מחלקת בטחון שדה צה"ל, וכי חומר החקירה יועבר לידי העותרים תוך 30 יום.

4. **מעל לחודש ועשרה ימים** עברו מאז תגובת המשיבים והתחייבותם להעביר את חומר החקירה לידי העותרים 8-1, אך על אף התחייבות זו - העותרים 8-2 **טרם קיבלו את חומר החקירה. ההודעה האחת שהתקבלה במוקד על כך שניתן לקבל את חומר החקירה, הייתה בעניינו של העותר 1.**

5. התנהלות המשיבים הינה המשך של מדיניות העיכוב והסחבת. העותרים המתינו בעבר חודשים ארוכים, וברוב המקרים מספר שנים, כדי לקבל את חומר החקירה, על אף הבטחות והתחייבויות המשיבים להעבירו. הפעם קיוו העותרים כי המשיבים יעמדו בהתחייבותם, היות והתחייבותם ניתנה בפני בג"ץ, אך שוב לא עמדו המשיבים בהבטחתם והמשיכו בסחבת.

6. מכאן הצורך בנוהל ברור להעברת חומר החקירה לידי נפגע או קורבן עבירה. נוהל שיקבע מה היא מסגרת הזמן הסבירה להעברת חומר החקירה ואופן העברת החומר, תוך מתן משקל נכבד למרכיב הזמן, שהינו חשוב ואף מכריע לעניין סיכויי הערר או ההשגה על ההחלטה לסגור את תיק החקירה. ככל שהזמן עובר, כך נחלשים הסיכויים לפתוח את תיק החקירה מחדש להשלמת חקירה, אם יש צורך בכך, או קבלת הערר.
ראו: פרק 36 עמוד 44 לעתירה.

7. המשיבים טוענים בהודעתם, כי העותרים יקבלו את חומר החקירה, ומכאן שאין עוד צורך להיכנס לשאלות התיאורטיות שמעלה העתירה. האומנם?

8. גם אם העותרים 8-1 יקבלו את חומר החקירה, על אף העיכוב הרב, הרי הסעד העקרוני שהתבקש בעתירה יעמוד בעינו, היות ועניינה של העתירה אינו רק בכשל במקרים הספציפיים שהוצגו בה, אלא במדיניות ארוכת שנים של עיכוב וסחבת מכוונים. הגיע הזמן להביא מדיניות זו לסיומה ולעקור את הבעיה משורשיה, באמצעות נוהל ברור שיעמוד בעקרונות המשפט המינהלי. **על מנת להוכיח שמדובר במדיניות כללית של המשיבים ולא רק בעניינם הפרטני של העותרים, יוצגו להלן מקרים נוספים שנמצאים בטיפול המוקד להגנת הפרט, וממתינים מזה שנים לקבלת חומר החקירה.**

_____ רפידי (תיק 17950)

9. **פרטי האירוע:** ביום 22.7.02 הגיע מר _____ רפידי אל מחסום סורדא. כשהיה בתוך, בין שני עברי המחסום, הבחין בחייל השובר את מכשיר הטלפון הנייד של אחד העוברים במחסום. אי לכך, סגר מר רפידי את הטלפון הנייד שלו – בו דיבר - והניח אותו בכיסו. אלא שחייל לקח ממר רפידי את הטלפון הנייד שלו וציווה עליו להודיע לאנשים שהגיעו למחסום מכיוון ביר זית, כי אין מעבר במחסום. החייל גם הורה למר רפידי לחזור על עקבותיו.

10. מר רפידי ביקש לקבל לידי את הטלפון הנייד. החייל דחף אותו ואיים עליו כי יירה בו, כשהוא מכוון את קנה הרובה אל ראשו. מר רפידי נאלץ להתרחק מהמחסום. כשהבחין לאחר זמן מה כי החיילים ממשיכים להעביר אנשים במחסום, חזר למקום כדי לעבור. אחד החיילים כיוון אליו את הרובה וציווה עליו לשוב על עקבותיו. מר רפידי עזב את המקום והגיש תלונה במשטרת בנימין.
11. ביום 8.8.02 פנה מר רפידי, באמצעות המוקד להגנת הפרט, אל פרקליטות פיקוד מרכז, וביקש לדעת מהן הפעולות שננקטו בקשר לתלונתו.
12. **סגירת תיק החקירה:** ביום 9.4.03, לאחר מספר תזכורות, התקבלה במוקד להגנת הפרט תשובה מטעם פרקליט פיקוד מרכז, לפיה "חקירת מצ"ח בעניין שבנדון הסתיימה [...] מאחר ומבצע העבירה הנטענת לא אותר, הוריתי על סגירת תיק החקירה".
13. **פניית המוקד לקבלת חומר החקירה:** ביום 9.4.03 פנה המוקד להגנת הפרט אל מ"מ פרקליט פיקוד מרכז, וביקש להעביר לידי את חומר החקירה שנאסף בתיק, לצורך בדיקת האפשרויות העומדות בפני מר רפידי.
14. **סיכום:** למעלה משש שנים עברו מאז האירוע, ולמעלה מחמש שנים עברו מאז בקשת המוקד להעביר את חומר החקירה בעניינו של מר רפידי. עד כה טרם התקבל חומר החקירה.

_____ **ג'נדי (תיק 31670)**

15. **תיאור האירוע:** בלילה שבין 27.1.04 לבין 28.1.04, לאחר חצות, הגיעו חיילים לביתו של מר ג'נדי שבכפר יאטה, והורו למר ג'נדי ואשתו לעבור (עם התינוק שישן עמם) מחדר השינה אל חדר הילדים. החיילים ערכו חיפוש בבית. לאחר שעזבו גילה מר ג'נדי כי כספו נגנב.
16. **פניות המוקד:** ביום 25.3.04 פנה המוקד אל פרקליטות צבאית בפיקוד מרכז, וביקש לפתוח בחקירה אודות האירוע.
17. ביום 25.5.04 הודיעו מלשכת הפרקליט הצבאי בפיקוד מרכז, כי נפתחה חקירת מצ"ח.
18. **סגירת תיק החקירה ופניית המוקד לקבלת חומר החקירה:** למעלה משנה לאחר האירוע, הודיע פרקליט פיקוד מרכז, ביום 25.4.05, כי הורה על סגירת תיק החקירה "ללא נקיטת צעדים כנגד מאן דהוא, וזאת בשל היעדר ראיות לביסוס החשד כנגד מי מחיילי צה"ל." מכתב דומה נשלח למוקד ביום 3.8.05.
19. ביום 16.8.05 פנה המוקד אל מוקד חוליית מעקב ודיווח במפקדת מצ"ח, וביקש לעיין בתיק החקירה ולקבל העתק ממנו. בתגובה על פה, נמסר למוקד כי תיק החקירה נשלח לצנזורה, וכי עם סיום הצנזורה בתיק תישלח הודעה בהתאם.

20. לאור קיצור תקופת ההתיישנות בתיקים מסוג זה במישור האזרחי (תביעות נזיקין), פנה המוקד אל מחלקת תובענות במשרד הביטחון, וביקש, מספר פעמים, להאריך את תקופת ההתיישנות, היות וקשה לקבל החלטה אודות תביעה בתיק, כל עוד לא מצוי בידי מר גינדי חומר חקירת מצ"ח. ההארכה האחרונה שניתנה על ידי מחלקת תובענות הינה עד ליום 15.9.08.

21. **סיכום: מעל ארבע שנים** עברו מאז האירוע, **ומעל שלוש שנים** עברו מאז סיום החקירה ומאז בקשת המוקד לקבלת חומר החקירה. טרם התקבלה תשובה.

_____ **רמילה (תיק 32050)**

22. **תיאור האירוע:** ביום 10.4.04, כשהגיע מר אבו רמילה (תושב ירושלים) אל מחסום קלנדיה, עוכב על ידי חייל שביקש לבדוק את רישיונותיו. מר אבו רמילה הציג בפני החייל את הרישיונות והסביר נקודה בעייתית במסמכים שהוצגו. בתגובה וללא סיבה הגיב החייל בגסות, תוך שהוא מקלל אותו, את בני משפחתו ואת הנביא מוחמד.

23. מר אבו רמילה ביקש מהחייל להשיב לידיו את המסמכים, היות שחייל אינו מוסמך לבדוק רישיונות, עניין שבסמכותה של המשטרה. בתגובה תפס החייל את מר אבו רמילה בצווארו וצעק: "אתה מרים יד על חייל", קילל את מר אבו רמילה פעם נוספת ודחף אותו לקוביות הבטון שבמחסום. אביו של מר אבו רמילה הגיע גם הוא למקום, והחייל דחף וקילל גם אותו.

24. **פניות המוקד:** ביום 14.4.04 פנה המוקד להגנת הפרט אל פרקליטות פיקוד מרכז וביקש, בין היתר, לפתוח בחקירה ולאחר את האחראים ולהעמידם לדין.

25. לאחר **כשנה וחודשיים** של בירורים ותזכורות בכתב ועל פה של המוקד בעניין, הודיע העוזר המשפטי של הפצ"ר, ביום 6.6.05, כי נפתחה חקירה אודות האירוע.

26. **סגירה תיק החקירה ופניית המוקד לקבלת חומר החקירה: שנתיים לאחר ההחלטה לפתוח בחקירה,** ביום 30.1.07, נמסר מפרקליטות פיקוד צפון, כי "לאחר בחינת כלל הראיות שהצטברו בתיק החקירה שבנדון, ובכלל זה עדותו של מר אבו רמילה וכן עדויותיהם של נוספים, אשר נכחו במקום והיו עדים באופן זה או אחר, הורינו על סגירת תיק החקירה" (ההדגשה שלי. ע.ג.).

27. ביום 31.1.07 פנה המוקד להגנת הפרט אל מפקד חוליית מעקב ודיווח במפקדת מצ"ח וביקש לעיין בחומר החקירה ולהעתיקו. הבקשה טרם נענתה.

28. **סיכום: מעל ארבע שנים** עברו מאז האירוע, **ומעל שנה וחצי** מאז סגירת תיק החקירה, וטרם התקבל חומר החקירה.

תיק _____ פותיאן (תיק 29070)

29. **תיאור האירוע:** ביום 24.8.03 לאחר חצות הגיעו חיילים אל ביתה של גבי פותיאן, והוציאו אותה ואת כל בני משפחתה מהבית. החיילים תפסו את הבית משך יומיים, מבלי להציג בפני גבי פותיאן או בני משפחתה כל צו תפיסה. כמו כן לקחו החיילים חפצים שנמצאו בבית.
30. כשעזבו את הבית (יומיים אחרי תפיסתו), לא הודיעו החיילים על כך. כשנכנסה גבי פותיאן אל ביתה, גילתה כי במהלך שהותם של החיילים בביתה גרמו לנזקים וגנבו סכום של כסף ותכשיטים.
31. בעקבות פניית המוקד להגנת הפרט מיום 19.10.03 אל פרקליטות פיקוד מרכז והיועץ המשפט לגדה המערבית, נפתחה חקירת מצ"ח.
32. לאחר מספר תזכורות בכתב ועל פה, נמסר למוקד ביום 24.10.04 כי חקירת מצ"ח הסתיימה וכי ממצאי החקירה הועברו ביום 12.9.04 אל פרקליט פקמ"ז לקבלת החלטה.
33. **סגירת תיק החקירה ופניות המוקד:** הגבי פותיאן הגישה, באמצעות המוקד להגנת הפרט, ביום 7.8.05, תביעת נזיקין בבית המשפט השלום בירושלים (א 7842/05) נגד מדינת ישראל.
34. רק ביום 27.12.05 הודיע פרקליט פיקוד מרכז למוקד, כי החליט לסגור את תיק החקירה ללא נקיטת צעדים כלשהם, והוסיף כי "במסגרת החקירה **אותר מפקד הכוח ששהה בבית, אשר הכחיש כי נגרם כל נזק ממשי במהלך השהות בבית, למעט וילון שנתלש. גרסתו נתמכה חלקית ע"י עדותו של קצין צה"ל שביקר בבית.** לאחר בחינה של הראיות, סברתי שאין ראיות מספיקות ללמד על עצם נכונות התלונות, כאשר צילומים המתעדים כביכול את הנזק לא הועברו לעיוננו. מקל וחומר שלא נמצאו ראיות שיהיה בהן כדי לבסס חשד קונקרטי כנגד מפקד הכוח, או מי מהחיילים שנכחו עימו, אשר זהותם לא נתגלתה."
35. ביום 15.1.06 פנה המוקד אל מפקד חוליית מעקב ודיווח במפקדת מצ"ח וביקש לעיין בחומר החקירה, וכמו כן לקבל לידי העתק ממנו.
36. **סיום ההליך האזרחי ללא קבלת חומר החקירה:** ביום 22.1.07 הגיעו הצדדים בתביעה להסכם פשרה, לפיו הנתבעת - מדינת ישראל - "תשלם לתובעת סכום של 25,000 ₪ (עשרים וחמישה אלף ₪) הכולל שכ"ט עו"ד ומע"מ לסילוק מלא ומוחלט של מלוא תביעתה". ביום 26.2.07 קיבל ההסכם תוקף של פס"ד. ההליך המשפטי הסתיים בלי שנתקבל חומר החקירה.
37. **סיכום:** מעל לחמש שנים עברו מאז האירוע, ומעל לשנתיים וחצי מאז פניית גבי פותיאן לקבל את חומר החקירה. הבקשה טרם נענתה.

38. **לסיכום חלק זה**, מדובר במדיניות שהמשיבים נוקטים בה מזה שנים רבות. אין מחלוקת בין הצדדים כי במקרה בו אין מתקיים הליך אזרחי, חובתם של המשיבים למסור את חומר החקירה, אך הפרקטיקה הנהוגה על ידי המשיבים כופרת בחובה זו. מכאן הצורך בנוהל ברור וגלוי, בו תיקבע מסגרת הזמן הסביר להעברת חומר החקירה לידי קורבנות עבירה. לא ברור מדוע לא קבעו המשיבים, עד כה, נוהל שיסדיר את זכויותיהם של נפגעי עבירה לקבל את חומרי החקירה.

חלק שני: הזכות לקבל את חומר החקירה כשקיים הליך אזרחי

39. בעניינם של העותרים 9 ו-10 מתנהלות תביעות אזרחיות. המשיבים טוענים כי מבחינה עקרונית, הגשת תביעה אזרחית לא חוסמת את הדרך לקבלת חומר החקירה, לצורך הגשת השגה, אך העניין יכול להשפיע על עיתוי קבלת חומר החקירה.

40. המשיבים טוענים כי בתביעות האזרחיות בעניינם של העותרים 9 ו-10, נקבעה מסגרת זמן לקבלת חומר החקירה בהליך גילוי המסמכים, והדבר ייעשה בחודשים הקרובים.

41. אולם ההשפעה על "עיתוי קבלת חומר החקירה" אינה דבר זניח. כך, למשל, התביעות של העותרים 9 ו-10 הוגשו כבר בשנת 2004, דהיינו לפני ארבע שנים, ורק כעת מגיעות לשלב של גילוי מסמכים. מניסיונו של המוקד להגנת הפרט בתביעות בגין פגיעות בתושבי השטחים, לעתים קרובות מביאה המדינה, כנתבעת, להאטה משמעותית של ההליכים.

מרכיב הזמן הוא מרכיב בעל חשיבות קריטית בכל מה שנוגע לבחינת החקירה והאפשרות למצות כיווני חקירה שלא מוצו, או לנהל הליך פלילי אם הערר מתקבל.

משמעות עמדתם של המשיבים היא, שעיכובים בהליך האזרחי (שמקורם לרוב בהתנהלות הנתבעים), יביאו לסיכול של ההליך הפלילי ושל זכויות הקורבנות מחוץ להליך האזרחי. (ראו: פרק 6 לעתירה, עמודים 43-47).

42. המשיבים טוענים כי ניתן לדחות את העברת החומר לפי שיקול הדעת הנתון לבית-המשפט הדין בתביעה האזרחית. טענה זו נגועה בשלושה כשלים.

43. **ראשית**, שיקול דעתו של בית-המשפט הדין בתביעה האזרחית מוגבל אך ורק להוצאת צו גילוי מסמכים במסגרת ההליך האזרחי. אין לבית-המשפט הדין בתביעה האזרחית סמכות לעכב את חשיפת המסמכים, כאשר זו מתחייבת מכוח דין אחר. בית-המשפט שדין בתביעה האזרחית גם אינו הערכאה המתאימה לדון בזכויות הקורבנות שמקורן מחוץ לזכויות הדיוניות הנוגעות לניהול התביעה.

כפי שכבר נפסק:

תקנות סדר הדין האזרחי אינן הכלי היחיד שבמסגרתו יכול מידע המצוי בידי צד אחד למשפט לעבור אל הצד השני.

עת"מ (תל-אביב-יפו) 3089/04 עיריית יבנה נ' שירותי בריאות כללית, תק-מח
11071 (3)2006.

ראו גם: פרק 5 לעתירה, פסקאות 186 ו-187, עמ' 41.

44. **שנית**, גם במסגרת ההליכים האזרחיים עצמם, הכלל הוא כלל הגילוי. הצדדים להליך אזרחי נדרשים "לשחק בקלפים גלויים".

הגילוי אמור להיעשות על-ידי הצדדים, באופן הדדי ובו-זמני, והתערבות בית-המשפט נדרשת רק כאשר צד נמנע מלהיענות לדרישת הגילוי.

זהו הכלל, והסטייה ממנו היא בגדר חריג.

הפסיקה שהביאו המשיבים בעניין זה אינה תומכת בעמדתם.

שניים מפסקי-הדין שהובאו, עניינם סדר שמיעת הראיות במשפט, ולא נושא גילוי המסמכים, ולא ברור מדוע המשיבים מעמיסים פסיקה לא רלוונטית.

פסק-הדין השלישי (רע"א 4249/98 סוויסא נ' הכשרת הישוב חברה לביטוח), תומך דווקא בעמדת העותרים. בהתאם לאותו פסק-דין (בפסקה 15):

חזקה היא בתביעות פיצויים על נזקי גוף – כמו בתביעות אחרות – שיש מקום לגילוי כללי של מסמכים ולעיון בהם בעתו בין כשמדובר במסמכים "מועילים" ובין כשמדובר במסמכים "מזיקים".

החריג שנקבע שם מתייחס לראיות המזימות טענות של התובע, כגון חקירות פרטיות המלמדות שהוא עושה פעולות שלכאורה אינו יכול לעשותן לפי הנכות לה הוא טוען. דחיית החשיפה של חומרים מעין אלו דומה לדחיית ההגשה של תצהירים של חוקרים פרטיים עד לאחר תום עדויות התביעה.

אין דבר בין עניין זה לבין חומרי החקירה של מצ"ח. חומרי החקירה של מצ"ח כוללים ראיות לגבי האופן בו נראו הדברים, דווחו ותועדו מצדם של המדינה והחיילים. הוא אמור לכלול העתקים מיומני מבצעים, דו"חות למיניהם, עדויות של מעורבים פוטנציאליים וכדומה. זהו חומר שיש לו חשיבות לבירור הסוגיות השנויות במחלוקת לגופן. לעתים הוא חושף השתלשלות עובדתית שהיתה נסתרת מהקורבן ושהובילה לפגיעה בו – בין אם מדובר בהשתלשלות עובדתית ובין אם בכזו שמבססת הגנות לנתבעים. לעתים החומר חושף תופעות של טיוח, גרסאות סותרות ומחדלי חקירה שיש להם כשלעצמם חשיבות לבירור התביעה. השלכותיו של חומר מצ"ח על אמינות עדים הן משניות, ומתייחסות בעיקרן דווקא לאמינות עדי המדינה.

הדבר דומה יותר למקרה מהמשפט האנגלי, המובא במסגרת פס"ד סוויסא הנ"ל בסעיף 10. באותו מקרה –

התובעים תבעו מרשויות הבריאות פיצויים עקב רשלנות מקצועית והתעוררה השאלה אם הנתבעים חייבים לגלות לפני המשפט את החומר הרפואי שברשותם. יצוין שזהו מקרה השונה מהמקרה שלפנינו, שבגדרו מצדיק מאזן האינטרסים גילוי מלא.

45. **שלישית**, גם אילו רשאית היתה המדינה לעכב את העברת חומר החקירה לאור החלטה של בית-המשפט הדין בפן האזרחי-נזיקי של האירוע, היא אינה רשאית לעשות דין לעצמה ולנקוט סחבת בהעברת המסמכים כל עוד לא ניתנה החלטה חריגה ונדירה מעין זו.

ולסיכום

46. **המשיבים אינם מתחייבים ללוחות זמנים למסירת חומר החקירה לנפגעי עבירה, זאת על אף העובדה שהמשיבים אינם חולקים על זכותם של נפגעי עבירה לקבל את חומר החקירה, אם לא קיים הליך אזרחי.**

47. המקרים של העותרים 8-1 הם רק דוגמא למדיניות המשיבים. כפי שהוצג לעיל, קיימים מקרים רבים דומים לאלו של העותרים 8-1. יצוין, כי בעניינם של העותרים 8-2 טרם התקבלה הודעה כלשהי אודות חומר החקירה, זאת על אף שעברו מעל לשלושים ימים מאז תגובת המשיבים, ולמרות התחייבותם.

48. המשיבים לא הסבירו מדוע על העותרים 9-10 להמתין עוד חודשים ארוכים כדי לקבל את חומר החקירה, ומדוע הם עדיין מתלים את ההליך האזרחי בזכותם של העותרים לקבל את חומר החקירה, לצורך שקילת ערר על ההחלטה לסגור את תיקי החקירה, ללא הגשת כתבי אישום כלשהם. המשיבים לא הסבירו - לכל הפחות - איך עומדת התניה זו במבחן המידתיות, היות שמדובר בפגיעה קשה בזכותם של העותרים לגשת לערכאות ולדעת את האמת, שלא לדבר על ההשלכות הרחבות של אי העמדת האחראים למשפט.

49. המשיבים מחליטים שוב להתנות את הזכות לעיין בחומר החקירה לצורך הגשת ערר, שהינה זכות עצמאית, בהליך האזרחי המתנהל ובתוצאותיו. זאת על אף האמור בסעיף 7 לתגובתם מיום 23.7.08, לפיו "הגשת תביעה נגד המדינה אינה יוצרת מחסום מפני קבלת חומר החקירה לצורך השגה על סגירת תיק החקירה".

50. לאור האמור לעיל, והיות שהשאלות העקרוניות שמעלה עתירה זו לא נענו, והיות שעניינם הפרטני של העותרים 2-10 לא הסתיים ולא נפתר, מבקשים העותרים מבית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי, כמבוקש בעתירה, ולקבוע דיון בעתירה בהקדם.